

ACTUALITAT DE LA CONFESSIÓ PASQUAL DE L'APÒSTOL TOMÀS (Comentari a Joan 20, 19-30)

L'apòstol Tomàs personifica magníficament aquest “camí”, el de tots, amb les seves ombres i les seves llums, un itinerari carregat de dubtes i d'incerteses, de pretensions de proves i de motius de credibilitat, i que finalment desemboca en una meravellosa confessió de fe pasqual: **“Senyor meu i Déu meu!”**.

Com Tomàs, l'Església, en aquest temps de Pasqua, vençuda la temptació del dubte, també cau de genolls, agraïda, davant la presència del Ressuscitat.

Sortint victoriós del sepulcre, Crist se li mostra com el que realment és: el seu Déu i Senyor. I nosaltres, com els deixebles reconeixem també en Ell el Senyor, el Kyrios.

Des d'aquell dia, el diumenge, és veritablement “el dia del Senyor”, dia en què el Senyor, el Vivent, el Ressuscitat, ve al nostre encontre i ens dona el seu perdó i la seva pau.

Com hem d'estimar, doncs, el diumenge! Com l'hem de viure amb un desig cada vegada més intens de trobar-nos amb Jesucrist, i amb els germans. Molt sovint fem com Tomàs, que no hi era. Ens oblidem que cada diumenge és Pasqua!

Tomàs exclama **“Senyor meu i Déu meu!”**. Voldria que la meua reflexió es converteixi més aviat en pregària de contemplació i adoració. És l'actitud religiosa que Ell ens demana. Us la proposo de tot cor.

“Senyor meu i Déu meu!”

Si Tu no haguessis ressuscitat, això significaria que la mort i l'absurd haurien dit la darrera paraula, la definitiva. I nosaltres viuríem anegats en la incertesa i la desesperança. El dubte i l'escepticisme determinarien les nostres vides.

Senyor, si tu no haguessis ressuscitat, la vida seria un sepulcre, una presó. I el temps i la mort una llosa que res ni ningú podria fer rodolar. Però tu, ets el gran Vivent. Tu ets la Vida i has vingut a proclamar la Vida en nosaltres, a donar-nos-la. El nostre cor s'omple de joia per la teva presència a Ressuscitat.

Gràcies, Senyor, perquè has volgut fer de la teva Església el lloc del perdó i de la pau, el lloc del trobament amb Tu, el lloc on experimentar i viure la teva presència.

“Senyor meu i Déu meu!”

Com Tomàs necessitem abandonar d’una vegada el nostre escepticisme i la nostra incredulitat. Porta’ns suaument, com el portares a ell, des del dubte i la desconfiança, cap a la fe i la llum.

Ajuda’ns a reconèixer en les teves mans i el teu costat, les senyals de la crucifixió. Que des d’ara, aquestes llagues les sapiguem tocar i fins i tot adora en els malalts, en els pobres, en tots els qui sofreixen, en tots aquells en qui es perllonga la teva agonia.

Que com Tomàs l’Església sàpiga que només pot prostrar-se davant un Crist que li mostri els signes de la crucifixió. Només tu, oh Crist que ens mostres les teves llagues de crucificat, mereixes la nostra adoració i el nostre reconeixement, per tal que no oblidem que no hi ha resurrecció sense creu.

Que contemplant les teves llagues, Senyor, sapiguem fer de l’Església un lloc d’acollida dels darrers, dels exclosos, dels desesperats, dels afligits.

“Senyor meu i Déu meu!”

Gràcies, Senyor, perquè, com Tomàs, m’acceptes amb els meus dubtes, amb els meus neguits amb els meus interrogants. Perquè no has volgut una Església dels perfectes sinó una Església que tingui les portes obertes als qui cerquen, als qui dubten, als qui es pregunten.

Però tu, pensant en nosaltres, has proclamat una benaurança: “Feliços els qui creuran sense haver vist”. Gràcies, Senyor, perquè tu ets una companyia discreta, que no s’imposa. Vols que el nostre trobament amb Tu sigui una experiència de gràcia, no una demostració lògica.

Tu no forces la nostra llibertat. Ens deixes lliures d’estimar-te, lliures de creure’t, lliures d’escollir-te. Dóna’ns però, un cor d’infant perquè aprenguem a confiar en Tu sense exigir proves tangibles.

“Senyor meu i Déu meu!”

Gràcies, perquè, aquest vespre del gran diumenge de Pasqua has tomat Vivent per venir a cercar-nos. Has tomat per l’Església. Per omplir-la de joia, per encoratjar-la. Però vuit dies més tard, només has tomat per Tomàs. És a dir, has tomat, en certa manera, per mi.

M’has vingut a cercar, a mi, que tant em costa de creure. A mi, que tinc tantes dificultats per reconèixe’t present en el pa i el vi de l’Eucaristia. A mi, que no et sé descobrir present enmig de l’Església.

Per mi, que he deixat passar tantes oportunitats de trobar-te i de conèixer-te. Per mi, que estic una mica desil·lusionat i que he perdut el gust de sentir-me membre de la teva Església.

Gràcies, Senyor, perquè malgrat tot, i “*tenint les portes tancades*”, les has obert i has volgut venir al meu encontre. Gràcies, perquè finalment he retrobat la pau i la joia!

Manuel Valls i Serra, pvre